

Sygn. akt VIII Ka 648/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzanna Chojnowska
Sędziowie:	SSO Irena Rybska – spr. SSO Przemysław Wasilewski
Protokolant:	Aneta Chardziejko

przy udziale Marka Moskala - Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 roku

sprawy oskarżonego A. K. o czyn z art. 91 § 1 i 3 k.k.s.

w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 15 maja 2013 roku, sygn. akt II K 1/13

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Obciąża Skarb Państwa kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 18.12.2011 r. w miejscowości (...) przy ul. (...) przechowywał towar sprowadzony na terytorium kraju bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, w postaci 1990 paczek papierosów różnych marek, który został wprowadzony na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, o łącznej wartości celnej 1.592,00 zł, na którym ciążyą należności celne w kwocie 917,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 29.236,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 23.300,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 5.936,00 zł,

to jest o czyn z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.,

B. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 18.12.2011 r. o godzinie 14:40 w miejscowości (...) przy ul. (...) przechowywał wyroby tytoniowe w ilości 2981 paczek papierosów różnych marek oraz wyroby alkoholowe w ilości 4,0 litrów bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy, o których wiadomo, że zostały sprowadzone na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, o łącznej wartości celnej 2.440,00 zł, na których ciążyą należności celne w wysokości 1.377,00 zł oraz należności podatkowe w wysokości 43.905,00 zł, w tym podatek akcyzowy w wysokości 34.981,00 zł i podatek VAT w wysokości 8.924,00 zł,

to jest o czyn z art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 k.k.s.,

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 15 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 1/13 oskarżony A. K. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu;

Oskarżony B. K. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że zakwalifikowanego go z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na mocy art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. został skazany, a na mocy art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

Na mocy art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 30 § 2 k.k.s., art. 31 § 5, 6 i 7 k.k.s. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych nr I/26/11 na karcie 69 akt sprawy pod pozycjami 1 – 12 i zarządzono ich zniszczenie.

Ponadto w części związanej z uniewinnieniem kosztami procesu obciążono Skarb Państwa.

Zasądzono od oskarżonego B. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 (jeden tysiąc) złotych tytułem opłaty oraz obciążono go pozostałymi kosztami sądowymi w części go dotyczącej.

Powyższy wyrok uprawomocnił się wobec oskarżonego B. K. w dniu 23 maja 2013 r.

Apelację od powyższego orzeczenia na podstawie art. 425 § 1 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. wniósł prokurator, zaskarżający powyższy wyrok w części dotyczącej A. K., w zakresie orzeczenia o winie, na jego niekorzyść.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, iż w dniu 18 grudnia 2011 r. na posesji przy ulicy (...)w (...)A. K. przechowywał 1990 paczek papierosów różnych marek sprowadzonych na terytorium kraju bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, które zostały wprowadzone na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, podczas gdy całość materiału dowodowego wskazuje, że A. K. dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora, wzruszająca orzeczenie w części dotyczącej oskarżonego A. K., jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił sformułowanych w niej zarzutów, ani argumentacji przytoczonej na ich poparcie.

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób zgodzić się w tym zakresie z apelacją prokuratora, iż Sąd I instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, o którym mowa w art. 438 pkt. 3 k.p.k. Nie należy bowiem tracić z pola widzenia, że błąd ustaleń faktycznych stanowiący trzecią podstawę odwoławczą zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł

mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy (jak w badanej sprawie), sprowadza się do samego kwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. ***Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych.*** Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, a tego skarżący nie czyni. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 lutego 2013 r., o sygn. II AKa 261/12KZS 2013/4/67, LEX 1341853). Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. m.in. wyrok z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., Nr 9, poz. 84) możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd wadliwej oceny dowodów. Zwłaszcza wówczas, gdy – jak w przedmiotowej sprawie – Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, w tym w zaskarżonym zakresie, wskazując przy tym fakty, jakie uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Nadto sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy.

Wobec tego, że Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku odniósł się m.in. do zagadnień podnoszonych w apelacji, szerokie komentowanie zasługującego na aprobatę stanowiska z tym związanego, na obecnym etapie postępowania staje się zbędne i niecelowe.

Należałoby jedynie zauważyć, że zgodzić się należy z Sądem I instancji, że A. K. na żadnym etapie postępowania nie przyznał, że towary w postaci nielegalnie wprowadzonych na terytorium Polski paczek papierosów należały do niego. Oskarżony wyjaśnił (k. 283v-284), że zerwał niejako z działalnością przestępczą, z uwagi na to, że jego dzieci zabroniły mu się zajmować handlem papierosami. Ponadto jednoznacznie wskazał, że papierosy, które zostały znalezione na jego części podwórka należały do jego brata M. K., a składowanie ich w tym miejscu wynikało jedynie z faktu posiadania jednej bramy na podwórko. Ponadto oskarżony A. K. opisał bardzo szczegółowo całe zajście i we wszystkich wyjaśnieniach podkreślał, że wszystkie papierosy należały do jego brata, co potwierdził M. K.. W ocenie Sądu treść wyjaśnień A. K. koreluje, z wyjaśnieniami brata, który wskazywał, iż A. K. nie jest właścicielem znalezionych przez Straż Graniczną papierosów, podkreślając, że część papierosów zaniósł już do swojego domu (k.149v), a pozostałych po prostu nie zdążył, bo zjawili się funkcjonariusze Straży Granicznej. Powyższe twierdzenia znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym protokole zatrzymania rzeczy (k.2-4) i protokole przeszukania domu oskarżonego A. K. (k.5-6). W ocenie Sądu jest to tyle przekonujące, że w mieszkaniu A. K. nie zostały znalezione paczki papierosów, podczas gdy u jego brata M. K. znaleziono część nielegalnie przewiezionych na teren RP towarów w postaci papierosów nieoznaczonych znakami akcyzy. Przekonującym jest ponadto rzeczowa i logiczna argumentacja Sądu I instancji, iż paczki z papierosami znalazły się na terenie nieruchomości na której obaj bracia posiadali swoje domy, ale posiadającej tylko jedną bramę wjazdową i stąd pewna trudność w ustaleniu ich odpowiedzialności. Nie sposób zatem tylko z tego powodu (uprawnień właścicielskich do nieruchomości obu braci) i jednej bramy wjazdowej, bez poczynienia w tym kierunku jednoznacznych ustaleń, przypisywać sprawstwo obu oskarżonym. W ocenie Sądu prokurator nie wykazał, że przywiezione i składowane paczki papierosów nastąpiło za zgodą A. K., co mogłoby ewentualnie świadczyć o odpowiedzialności oskarżonego. Tym bardziej, że oskarżony A. K. wskazywał, że nie zajmuje się tego rodzaju działalnością i nie wie od kogo i kiedy zostały przywiezione paczki papierosów. O winie oskarżonego A. K. nie może również świadczyć to, że w momencie przyjazdu funkcjonariuszy Straży Granicznej nikt ze znajdujących się na posesji osób w tym i M. K. nie przyznawał się do bycia właścicielem znalezionych papierosów, co jest oczywiste wobec obecności funkcjonariuszy i obawy poniesienia odpowiedzialności karnej.

Z powyższych względów wyrok, jako słuszny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. został utrzymany w mocy, zaś apelacja prokuratora w zaskarżonej części uznana za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono w myśl art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.